

Svepningen bestod av en mantel av grov yllevävnad, en gördel kring livet, skor och filtmössa. Siden saknades alldeles å detta gravfält.

Flera av de smärre föremålen, gjorda av trä, ben eller sten, kunna i avseende på sin funktion och användning ännu icke tydas.

Väster om den lilla flodarmen ligga ännu tre små gravfält, av vilka det ena upptäcktes av Bergman, under det att de två andra förut voro kända av herdarna. De voro delvis blottade av vinden. I dessa gravar förekom siden. Ett kvinnligt lik var ifört en synnerligen prydlig och högst intressant sidendräkt. Sina bästa och värdefullaste fynd gjorde Bergman i dessa tre smärre gravfält.

Slutligen uppdagades en grav helt nära ståndlägret n:r 70, på södra stranden av Kum-daria. Den härstammar troligen från en senare tid än Lou-lans och den döde har sannolikt tillhört ett turkiskt folk, men har icke varit muhammedan. Liket, en äldre man, var ifört långrock av gult siden och höga stövlar.

I den nu ifrågavarande trakten finnas blott få jerdangs och inga mesor. Marken är jämn, för ögat horisontal. Men terrängen med sina trassliga vattenvägar och vandrande dyner är ändå svårframkomlig med hästar och åsnor, i synnerhet i juni då hettan är brännande och luften full av dessa blodtörstiga bromsar, som äro en outhärdlig plåga för djuren. Endast tack vare den lilla vattenarmen från Kum-daria var det överhuvudtaget möjligt att vid denna årstid framtränga till de gamla gravfälten. Vid organisationen av